

TA MESEC V SKUPŠČINI

Seje zborov občinske skupščine bodo v sredo 30. marca, ob 15.30

Delegati bodo obravnavali:

- Poročilo začasnega kolektivnega poslovnega organa družbenega varstva v DO Hoja - TOZD Stavbno mizarstvo o uresničevanju začasnega ukrepa varstva
- Predlog sklepa o prenehanju začasnih ukrepov družbenega varstva v SOZD LTH DO IGO
- Problematika kovinsko predelovalnih OZD v občini
- Osnutek družbenega dogovora o financiranju funkcionalne dejavnosti KS na območju ljubljanskih občin
- Predlog odloka o načinu oplajevanja živali na območju občine Ljubljana Vič-Rudnik
- Predlog odloka o določitvi pavšalnega zneska za vzdrževanje skupnih objektov in naprav na melioracijskih območjih v letu 1988
- Predlog odloka o spremembah odloka o namembnosti poslovnih prostorov in poslovnih stavb
- Osnutek odloka o splošni prepovedi delitve obstoječih parcel, prepovedi graditve in prepovedi spremembe kulture zemljišč v občini Ljubljana Vič-Rudnik na območju urejanja VS 2/12 Sibirija

IZ PIJAVE GORICE

Legalizacija črnih gradenj, vodovod - naša prihodnost

Morda je ravno KS Pijava Gorica ena izmed tistih krajevnih skupnosti v naši občini, ki ima na svojem teritoriju največ črnih gradenj. Novograditelji Smrjen so prvi razumeli, da je potrebno graditi po nekakšnem urejenem sistemu, zato so že v letu 1987 izdelali zazidalni načrt, ki je bil tudi sprejet.

Da bi KS Pijava Gorica rešila problematiko črnih gradenj Gradišča ter Vrha nad Želimičami, je dne 6. 2. 1988 organizirala sestanek novograditeljev, na katerem so bili prisotni enotnega mnenja, da se izvede akcija izdelave zazidalnih načrtov. Tako bodo last-

niki stanovanjskih hiš, počitniških objektov ter parcel, predvidenih za gradnjo, končno pridobili gradbeno dokumentacijo, si uredili mreže poti, javno razsvetljava in kar je najpomembnejše, izdelan bo tudi načrt sekundarnega vodovodnega sistema.

Ko že omenjamo vodovodni sistem, moramo poudariti, da je k izvajanju krajevnega samoprispevka pristopilo 470 novograditeljev. Samoprispevek se zbira na posebnem žiro računu, ki ga nakazujemo po položnicah. Žal moramo opozoriti nekaj zamudnikov, ki svojih obveznosti za leto 1987 niso poravnali, da to storijo čimprej, sicer jih bo morala izterjati Občinska uprava za družbene prihodke, seveda pa boste morali plačati tudi zamudne obresti.

Za leto 1988 boste vsi prejeli položnice, na katerih boste poravnali krajevni samoprispevek v štirih kvartalih. Ponovno prosimo, da se ravnate po navedenih rokih.

V letu 1988 je v planu izgradnja vodarne Brezova noga ter primarni vod do naselja Pijava Gorica. Istočasno pa naj bi se projektirala dokumentacija do Smrjen.

Z nekaj dobre volje ter vestnim izpolnjevanjem svojih obveznosti do krajevnega samoprispevka upamo, da bomo leta 1992 le imeli v naši krajevni skupnosti zadostne količine vode.

BRIGITA MARINŠEK

Odvoz kosovnega materiala

- 16. marca v KS Krim, Rudnik, Lavrica, Škofljica, Peruzzi in Galjevica
- 17. marca v KS Ig, Barje in Tomišelj
- 18. marca v KS Rožna dolina in Vič
- 21. marca v KS Brdo, Vrhovci, Kozarje
- 22. marca v KS Milan Česnik, Kolezija
- 23. marca v KS Murgle, Zeleni log, Stane Sever in Rakova jelša
- 24. marca v KS Trnovo, Malči Belič
- 25. marca v KS Polhov Gradec, Dobrova, Horjul, Brezovica in Notranje Gorice

Že letos nov potrošniški center v Trnovem

Danes ima krajevna skupnost Trnovo tri trgovine osnovne preskrbe in sicer eno samopostrežno in eno klasično trgovino z živili in mešanim blagom ter eno mesnico. Po številu prebivalcev je prav trnovska krajevna skupnost največja v občini saj šteje 5.688 prebivalcev, povprečna prodajna površina pa je 0,041 kvadratnega metra na prebivalca. Že sami podatki zgovorno potrjujejo nujnost izgradnje potrošniškega centra, ki ga gradi Mercator Rožnik TOZD DOLOMITI. Skupna površina bo znašala 2.700 kva-

dratnih metrov. V pritličju bo samopostrežna trgovina z enostavno ponudbo živil, specializirano delikateso, mesnico, ribarnico in bifejem, v prvem nadstropju tega centra pa bodo kupcem na voljo izdelki od bele tehnike, raznih orodij, elektromateriala, kovinske in plastične galanterije, akustike...

Gradbena, instalacijska in dela zunanje ureditve bodo predvidoma končana koncem meseca junija, otvoritev centra pa je predvidena v mesecu decembru tega leta.

LETO DNI DELA KONJEREJSKEGA DRUŠTVA TOMIŠELJ

»Kdor ima rad živali, slabo ne misli«

Da konji niso le koristna vprežna živanja ali nadomestno meso za salame, vedo naši kmetje že vsaj tako dolgo, kot se ukvarjajo z njimi. Konj lahko vrže še veliko lepše denarce kot jahalna žival, pod pogojem kajpada, da premore vsaj ščepec lastnosti, ki jih ta šport terja.

Podobno se danes razmišljajo tudi mnogi kmetje v Tomišlju. Lani so ponovno strnili svoje sile in ustanovili konjerejsko društvo, ki naj bi dalo konjem spet večji pomen. Pravzaprav jih je k temu, kot pravijo, navedel tudi nenačrti odkup konj na njihovem območju, saj je praktično vse šlo v izvoz.

»Željo po organizirani konjereji je na izanskem območju čutili že vsaj kakih deset let,« je povedal v pogovoru za Našo komuno vsestransko aktivni Slavko Pavlič, predsednik KK SZDL Tomišelj. »Zato je zdaj zanimanje za delo v društvu razumljivo toliko večje. Trenutno imamo včlanjenih že 70 kmetov in to s področij Iške vasi, Iga, Črne vasi, Kamnika, Preserja, Dobravice, Podpeči, Tomišlja, Vrbljenja, Strahomerja, Vrhnik in Brezovice, pa tudi iz nekaterih bolj oddaljenih krajev kot so: Lavrica, Škofljica in Stožice. Skratka, iz vse ljubljanske kotline.«

Možnosti v turizmu

Seveda pa tudi konjerejskemu društvu Tomišelj ni bilo kar tako lahko zaorati ledino. »Sprva so nas še posebej pri kmetijski zadruzi gledali kar nekam grdo, češ da jim hodimo v zelje, zdaj pa so uvideli, da je projekt vendar koristen,« pravi Slavko Pavlič.

Zdaj, ko so se nekako postavili na noge, društvo čaka naslednji korak: treba bo nekako do gmotnih sredstev. Dobro namreč vedo, da brez teh ne gre, da pa jim tudi nič ne bo padlo samo z neba. Sredstva pa prinaša le delo.

»Že lani ob prvomajski paradi smo zapregli več zapravljivčkov in se odpeljali do Iškega vintgarja, zdaj pa razmišljamo, da bi tjakaj (z Iga) popeljali večkrat kako organizirano skupino turistov in potem v vintgarju pripravili piknik,« preudarno razglablja o načrtih društva predsednik KK SZDL. »To bi prineslo nekaj denarcev, je pa seveda vprašanje, koliko nam bo kdo pri tem pomagal.«

Morali pa bomo seveda pripraviti tudi razne druge prireditve. Lani septembra denimo smo imeli sejem, na katerem smo izbrali dve kobili in enega žrebca za razstavo na Ptuj. Tudi nas konjerejev si je šlo cel avtobus

ogledati to prireditve in tu smo pravzaprav videli, kje smo. Naš mladi žrebec Mito-Vulkan pa je tu odnesel celo prvo mesto. Razstavam tudi sicer posvečamo kar največ pozornosti. Če že nič drugega, se tu konji vsaj enkrat na leto pregledajo.«

Konji pa naj bi tudi drugače privabljali turiste na izanski konec. Kmet Vodopivec, ki premore kar devet teh plemenitih živali, jih že zdaj oddaja priložnostnim turistom in (aboniranim) ljubiteljem jahanja, še večja atrakcija pa bi nemara bile te živali na prostem; če bi kolesarji in drugi vozniki, ki v lepem vremenu vozijo tod mimo, videli lepše konje, kako se idilično pasejo na travi, bi se avtomatično ustavljali.

Dela na novem večnamenskem prostoru

Pri razstavah in drugih prireditvah konjereji seveda nujno potrebujejo primeren prostor. Tomišeljsko društvo je zdaj vrglo vse sile v izgradnjo novega večnamenskega prostora med Vrbljenjem in Strahomerjem, kjer naj bi poleg drugih prireditve, organizirali tudi letne prodajne sejme. Za zdaj so uspeli že splanirati zemljišče (tu je bilo poprej vaško smetišče) in na grobo zakoličiti hipodromsko stezo, spomladi pa bo treba, kot pravijo, vse to prekriti še z nekaj centimetrov debelo plastjo finega peska. Konjerejsko društvo je pri tem zavrnilo nič manj kot 1000 kub. metrov zemlje, kar je delo, ki ga cenijo na vsaj 2-3 stari milijardi. Načrte za objekt pa jim je naredil priznani strokovnjak ing. Pintar.

»S tem hipodromom bi želeli predvsem zainteresirati mlade, da bi se zanimali tudi še za kaj drugega, kot se sicer,« smotno nadalje razmišlja Slavko Pavlič. »Zdaj se nimajo prav kje sestajati. In če so se že zanimali za dirke z motorji, zakaj se ne bi še za konje. Morda pa bo prav to tudi pripomoglo, da bi še kdo od mladih ostal na kmetiji.«

Predvidoma naj bi bil večnamenski prostor gotov še v letošnjem letu. Zdaj morajo urediti še rampe za vtovarjanje in iztovarjanje živali, tam maja meseca pa bodo morda že lahko pripravili prvo konjeniško prireditev. Prav ta pa naj bi, kot računajo pri KD, omehčala še tiste kmete, ki do zdaj niso videli pravega smotra v organizirani konjereji.

BRANKO VRHOVEC

PREDSTAVLJAMO VAM NAŠ KRAJ:

do kmečkih potrebščin

Priznam, da me je bilo kar malce strah, ko so mi v uredništvu naročili, naj obiščem Mohorje. Niti približno se mi ni sanjalo, kje bi bil ta kraj, slutil sem le, da mora biti to nekje v razgibanem velikaškem hribovju, kjer so nekoč vrli furmani s svojimi koblicami tvorili zlahtno vino in žito in se še zdaj pode tolsti jeleni.

Toda ko pa sem zadnjega lepega (brezsněžnega) februarskega dne zagrizel s kolesom prek Želimičja in Golega v strmo hribovje nad Robom, sem vse bolj spoznaval, da kraj le ne more biti tako strašansko odljuden. Že v Robu, pred vaško trgovino, kjer so okoliški fantje srkali pivo, je dišalo po bližnji rutarski bukovini in smrekah, ko pa me je prijazen gozdarski delovodja Jože Kraševc z Vrha potegnil s fičkom do samega malega Mohorja, sem presenečen odkril, da je kraj pravzaprav kar prijazen. Mala vasica je kot nekakšno prijetno gnezdo ždela na vrhu visoke planote, vsa obdana z neskončnimi hribovskimi brezpotji in zaselki, ki dajejo temu nenavadnemu hribovju še poseben pečat.

»Na tej Rutarski planoti, kot ji pravimo, je kar devet zaselkov,« je odgrnil skrivnost kraja domači učitelj Igor Grčar, ko smo skupaj z Jožetom Kraševcem sedeli v mali, a lepo urejeni vaški šoli. »Med temi je Mohorje središče, saj je tu stikališče vseh skupnih akcij, pa naj gre za vodovod, telefon ali kulturo. Tu, v teh prostorih, pa je tudi naša podružnična štirirazrednica OŠ Primož Trubar iz Velikih Lašč, kjer trenutno obiskuje pouk šest domačih učencev. Višja skupina učencev pa hodi v šolo v Novo vas.«

Šola za šest učencev

Kako izgleda šolski kolektiv z vsega šestimi učenci, vedo le njegovi člani sami. Vendar pa se mali šolarji niti malo ne sramujejo te vaške posebnosti: »Prav lušno je, ker nas je tako malo,« je veselo žvrgolela mala Janja Štefin iz 1. r., ko so jo skupaj s še štirimi sošolci posebej za naše srečanje zvalili pred šolo. »To je veliko bolje, kot pa da bi hodili v šolo kam drugam.« Janko Klančar iz 4. r. pa je nič manj veselo dodal: »Prav zato, ker nas je tako malo, smo dobri prijatelji. Ko sem hodil še v 2. r. nas je bilo tu še več - kar sedem.«

Mali vrli šolarčki gulijo šolske klopi vsak dan od osmih do pol enih, prihajajo pa mimo samega Mohorja tudi še iz dveh drugih zaselkov: Dednika in Vrha. V šoli dobijo tudi malico, ki jim jo

MOHORJE

S suho robo

do kmečkih potrebščin

pripravlja oskrbnik, ki živi v učiteljskem stanovanju tik nad razredom.

Šolsko poslopje, ki je bilo sicer med vojno požgano, potem pa obnovljeno, pa pride prav tudi za razne druge namene: tu je bilo že več tečajev, predavanj, v zadnjem času pa so organizirali tudi rekreacijsko vadbo za odrasle, ki se kako prav pride domačim izdelovalcem suhe robe, ki jih mučijo poklicne deformacije.

Vselej za skupno akcijo

Suha roba je že od nekaj največja strast Rutarske planote. Tudi na Mohorju se v vsaki od štirih hiš kolikor jih premore (peta, zadnja je šola) ukvarjajo s to obrtjo, denar, ki ga pri tem iztržijo, pa koristno vlagajo v kmetijstvo (še zlasti vinogreje). Svoje izdelke, pretežno lesene žlice, oddajajo predvsem Kmetijski zadruzi Velike Lašče, pa tudi Domu Import-Exportu, ki imata oba v Robu svoji odkupni poslovalnici.

V kraju so nasploh javni dela. Tudi skupnega. Tako se je na Mohorju vseh pet hiš že pred letom in pol dokopalo do telefona, vsi imajo vodovod, pa tudi cestne povezave z večjimi okoliškimi kraji (predvsem Robom in Novo vasjo) so boljše, kot v marsikaterem podobnem odročnem kraju. V gradnjo vodovoda so Rutarji vložili nad 300 udarniških ur, saj je trasa dolga prek 10 km, bilo pa je tudi veliko miniranja zaradi težavnostnega terena. Pri tem jim je šlo precej na roke tudi

Stara vaška šola prav pride tudi za druge namene

IZ RAKOVE JELŠE

Dokončen odgovor bo dala komisija

15. januarja so krajanje Rakove jelše opravili javno obravnavo osnutka zazidalnega načrta za območje urejanja VSZ/11 – Rakova jelša. Ob izjemno visoki udeležbi krajanov, se je v prostorih trnovske osnovne šole odvijala večurna obravnavna, na kateri je predvsem izstopal dialog med predstavnikoma – projektantom obeh variant urejanja kanalizacije v tem naselju. Ing. Maleiner

cij. Pred samo izdelavo osnutka tega zazidalnega načrta odločitev o primernosti ene in druge variante ni bilo možno sprejeti in tako je bila 16. junija lani na občinskem izvršnem svetu sprejeta odločitev, da izdelovalec zazidalnega načrta pri načrtovanju kanalizacije upošteva oba projekta. Rečeno storjeno in strokovni predlagatelj je to usmeritev tudi upošteval. Občinski izvršni svet se ob posredovanju tega načrta v javno obravnavo ni opredelil do posamezne variante, vsled izjemne specifičnosti barjanskih tal. Vsekakor bo potrebno za dokončno odločitev in samo presojo upoštevati mnenje strokovne komisije. Imenoval jo je občinski izvršni svet in s svoje strani imenoval v komisijo dr. Albina Rakarja (FAGG Institut za komunalno gospodarstvo), dr. Mitjo Rismala (Institut za sanitarno hidrotehnologijo) in prof. dr. Stanislava Tedeschija (gradbena fakulteta Univerze v Zagrebu), KS Rakova jelša je imenovala prof. Evgena Petrešina (Tehniška fakulteta Maribor), delovna organizacija Vodovod-kanalizacija pa bo prav tako imenovala svojega predstavnika. Naloga te komisije je, da po javni obravnavi (javna razgrnitev osnutka zazidalnega načrta bo zaključena v teh dneh) strokovno prouči oba projekta ob upoštevanju danih pripomb in predlogov ter ju tudi ovrednoti.

Na že omenjeni obravnavi v sami krajevni skupnosti se tudi krajanje pravzaprav niso mogli opredeliti za katerokoli od variant, saj v množici strokovnih a tudi nasprotujočih si argumentov krajanje težko presodijo kaj je boljše. Jasno pa je le to, da podpirajo varianto, ki bo finančno in tehnično najbolj sprejemljiva in razumeti je bilo, da bi to lahko bila gravitacijska rešitev! Torej tudi javna obravnavna prepušča odločitev in presojo strokovni komisiji.

je na željo krajevne skupnosti Rakova jelša pred tem časom izdelal projekt tako imenovane gravitacijske kanalizacije, ki je tehnološko in po njegovih izračunih tudi ekonomsko sprejemljivejša, delovna organizacija Vodovod-kanalizacija pa je izdelala in delno že preizkusila projekt tlačne kanalizacije, ki je ob temeljiti in strokovno preverjeni nosilnosti barjanskih tal primernejša in po njihovih izračunih tudi bistveno cenejša rešitev.

O tem, katera varianta je sprejemljivejša je bilo v preteklosti že veliko izrečenega, tako na številnih sestankih v KS kot tudi na razgovorih s predstavniki občinskega izvršnega sveta in družbenopolitičnih organiza-

Strnjeni majhni zaselki obeležujejo celotno Rutarsko planoto

Gozdno gospodarstvo Velike Lašče, ki jim tudi še danes z opremo in stroji pomaga pri vzdrževanju cest in drugih delih.

Trši oreh pa je za Rutarje preskrba. V kraju namreč še vedno ne premorejo trgovine in tako

Pet od šestih učencev podružnične osnovne šole na Mohorjuzu

morajo prav vse kupiti spodaj v Robu (Rute z Mohorjem tudi sicer sodijo pod KS Rob). To je, kot sta si bila v skupnem pomenku enotna Igor Grčar in Jože Kraševac, še zlasti velik problem za starejše ljudi, saj jim res ne more biti tam pri sedmih ali osmih križih lahko peš v dolino. V kraju bi se našla lokacija za kako manjšo trgovino (če že ne drugje, v šoli), na voljo je tudi strokovni kader (prodajalke), a kaj, ko pa si nihče ne upa naprtiti te obveznosti. Razlog: kraj je preveč odmaknjen in pozimi težko dostopen, rentabilnost trgovine pa vprašljiva. Toda Rutarčani so prepričani, da je vsaj pri zadnji točki strah odveč, saj bi trgovina zalagala vseh devet zaselkov.

Kdaj bodo Rute dobile tako potrebno trgovino, tako zdaj ostaja povsem odprto. Tako kot slejkoprej ostaja odprto tudi, kako obdržati mlade ljudi doma na kmetiji. Občinska politika, kot ugotavljajo tukajšnji kmetje, za zdaj žal ni preveč prožna pri tem vprašanju, zato za kmetijstvo, razumljivo, ni prave stimulacije. Vsekakor bodo morale tudi tu slejkoprej zaveti ugodnejše saponce.

BRANKO VRHOVEC

Ocenjevali bomo vse krajevne skupnosti

V Svetu za pospeševanje turizma nismo čakali na mesec marec, temveč smo že na prvi seji v februarju in v programih, katere smo oblikovali že mesec dni pred tem jasno zapisali, da bo poglobljena akcija našega dela tudi v tem letu že utečena akcija »videza in urejenosti bivalnega okolja«. Torej, kar z besedo na dan! Tudi v tem letu, tokrat že četrtič, bomo podeljevali najboljšim blagajane, tistim pa, ki jim urejenost okolja ni mar pa barjanske osate.

Na omenjeni seji smo sprejeli tudi sklep, da bomo našo akcijo malce spremenili v poteku, ne pa njene vsebine in zaključke, kar je najvažnejše. V tem letu ne bomo čakali na prijave posameznikov KS, TD pri KK SZDL ali kogarkoli že. Enostavno bomo okrepiли vrste komisije in se lotili dela od začetka do konca. **Ocenjevali bomo torej vse krajevne skupnosti.** Res bo to za nas velik zalogaj in morda ga ne bomo zmogli, pa bomo o tem natančneje poročali ob koncu leta. Ker pa smo po svoji naravi prav vsi idealisti in še trmasti povrhu

smo se torej odločili, da bomo akcijo izpeljali do konca.

S tem novim pristopom bomo morda lahko podelili osate tudi tistim KS, ki so se vztrajno skrivale in hotele zatajiti tudi kakšno nepravilnost, morda bodo sprejele blagajane tiste KS, ki se na razpis niso še nikdar prijavile, pa imajo vzorno urejeno okolico. Teh »morda« bo še precej. Važno je torej, da bo akcija za vse enaka!

V svetu se zavedamo, da naloga ne bo lahka, pa se je bomo vseeno lotili. O samem obisku vas bomo predhodno obvestili. Bodisi preko glasila Naše komunice, bodisi z dopisom ali ljubeznivim telefonskim klicem, na vsak način ocenjevanja brez vednosti krajanov ne bomo opravili!

Preizkusimo se torej, morda nam bo uspelo našo občino le še bolj polepšati. Moto letošnjega turističnega »duha« je »Iščemo dobrega gospodarja«, mi pa ga malce pridrugačimo – »Iščemo najboljše urejeno krajevno skupnost« – to pa brez dobrih gospodarjev seveda ne gre!

KAKŠEN BO ZADRŽEVALNIK BOŽNA – III

Miren sen vam želi...

Zanimivo je, da se je sorazmerno težko dokopati do zgodovinskih virov, v katerih bi bil opis katastrofalnih povodnj v letih 1926 in 1933. V Zgodovinskem arhivu Ljubljana sem sicer našel »sled« poplav v dveh dokumentih iz leta 1933. Prvi obravnavna pomoč Gasilskemu društvu Barje pri nakupu gasilske črpalke, ki bi bila zelo dobrodošla tudi pri reševanju ob poplavih, drugi pa navaja najem posojila v višini 7 milijonov dinarjev za pospešeno izvedbo regulacije Ljubljanice skozi mesto in 2 milijona za potrebe barjanske vodne zadrage. Zapisniški virov iz druge polovice 1926. leta žal v Zgodovinskem arhivu Ljubljana ni, je pa mogoče kot primer prebrati v zborniku Loški razgledi I., letnik 1954 naslednje zanimive podatke. Ko Janko Sicherl obravnavo podnebje Škofje Loke navaja: »Povodnji so na naših vodah zelo pogost pojav. V sredogorskem predelu hudourniki naglo narastejo in voda doseže višek v stranskih in glavnih dolinah že nekaj ur po najhujšem nalivu ali celo med nalivom. V to vrsto moramo uvrstiti tudi katastrofalno povodenj v Polhograjskih Dolomitih leta 1926, ko je potonilo mnogo ljudi, ki jih je voda presenetila v tesni grapi. ... Centralna vremenska napoved, ki velja za 24 ur – naprej, težko predvidi take vremenske katastrofe, ki so krajevnega značaja.«

Iz gradiva, ki ga je o Zadrževalniku Božna pripravila IZA – Inženiring in projektiranje, Trg osvoboditve 16, lahko preberemo, da je 1926. leta deževalo neprekinjeno 53 ur, 1933. leta pa 67 ur. Domevajo, da bi ob takem deževju bilo poplavljenih okrog 2.000 ha površin jugozahodnega predela Ljubljane. Po škodi in žrtvah ni mogoče jemati 1926. in 1933. leta za vzorednici, saj je bilo takrat poplavljen na naši strani le Barje, danes pa je na ozemlju pod načrtovanim zadrževalnikom Božna v smeri proti Ljubljanskemu barju izredno močno poseljeno območje.

Na komiteju za urejanje prostora in varstvo narave smo poiskali vodjo oddelka za gradbene zadeve Boruta Lenardiča, da nam je opisal upravni postopek pri sprejemanju aktov o izgradnji nad 40 m visoke in 603 tisoč kubičnih metrov obsegajoče pregrade Božna oziroma suhega zadrževalnika, ki naj bi ob konicah zadržal tudi do 5,5 milijona kubičnih metrov vode in s tem v kritičnem času obvaroval nižje ležeča naselja pred katastrofalnimi vodami.

»IZA, to je inženiring in projektiranje pripravljajo ves potrebni material za izdelavo prostorskega izvedbenega akta, na podlagi katerega bo občinski upravni organ lahko izdal lokacijsko dovoljenje.

Pridobiti je potrebno predvsem soglasja za postavitev ceste, elektrike, telefona in mnenje in soglasje Zavoda za naravno in kulturno dediščino, osnutek gradiva bo obravnavan na našem komiteju, na katerem bodo prisotni tudi predstavniki prizadetih krajevne skupnosti. Po obravnavi na občinskem komiteju bo osnutek obravnavan tudi na občinskem izvršnem svetu. Potem bo gradivo razgrnjeno za en mesec na prizadetih krajevne skupnosti in občini. Med razgrnitvijo osnutka načrta bosta krajevne skupnosti organizirali javno razpravo in krajanje bodo lahko dajali na razgrnjeno gradivo pripombe in predloge. Predvidevamo, da bo osnutek načrta razgrnjen konec marca ali v aprilu mesecu. Upravni organ pristojen za urejanje prostora in varstvo okolja je zelo zainteresiran za izgradnjo pregrade. Z njo bomo velik del naseljenega območja pod zadrževalnikom obvarovali pred morebitnimi visokimi vodami.

Tokratni prispevek pa vam je tudi omogočil razumeti geslo, ki ga je v preteklih dneh predvajal radio GLAS Ljubljane in sicer: »Miren sen vam želi Zadrževalnik Božna.«

STANE JESENOVEC

NASA ANKETA

Vse grenkejši kruh za kmete

Najbrž bi danes le še težko našli kmeta, ki bi se še pohvalil: »Ja, zdaj pa res živim tako kot je treba.« Davčne dajatve, nizke odkupne cene kmečkih pridelkov, osiromašena zemlja, predvsem pa divja inflacija, vse to jemlje voljo še tako zagnanim kmetovalcem, in večina pač vztraja le še zato, ker nima druge izbire. O tem smo se lahko prepričali tudi z našo današnjo anketo, ki smo jo to pot pripravili med pristnimi kmeti: prav vsakdo, pa najsi je z negotoljubnega brežinskega dela ali z ravnine, nad čem tarni, nihče (!) pa ne razmišlja, da bi kmetijstvo obesil na klin.

Brane Piškur, Želimlje: »Danes se izplača biti kmet le še, če imaš v hlevu vsaj 10–15 glav živine. Če jih premoreš manj, pa ne more biti kaj prida, saj si s tem nikakor ne moreš nabaviti potrebnih kmetijskih strojev. Ali z drugo besedo: če prodaš tri bike hkrati, to še nekaj vrže, če pa jih samo toliko premoreš, je hudič. Problem zase pa so tudi krmila in umetna gnojila, ki se dražijo takorekoč iz dneva v dan, medtem ko so odkupne cene mesa še vedno zelo nizke in nikakor ne odtehtajo truda ki je vložen.«

Franciška Jankovec, Šentjošt: »Sama že vse življenje živim

od kmetovanja, zato vem, koliko to pomeni. Imam le skromno njivico, a na njej pridelam dovolj za svoje potrebe, lani pa sem celo prodala 300 kg drobnega krompirja šentjoškemu mežnarju. Živine pa zdaj nimam več, ker se z njo preprosto ne moremo ukvarjati več. Zadnjo kravico, ki sem jo imela, smo zaklali lani, pa še to zato, ker je požrla jopo! No, malce si tu gori v tem gozdu pomagam tudi z borovnicami, ki jih nosim prodajati v Suhu dol, pa tudi z gobami, ki mi rastejo vse do hiše.«

Jože Mrzlikar, Horjul: »Kdor ima veselje do kmečkega dela, ga ima, kdor ga pa nima, pa še raje vidi, če nima kmetije. Pogled, v Horjulu je zdaj nič manj kot 43 hiš, kjer nimajo več krave, medtem ko so jih včasih imeli prav v vsaki hiši. Danes je ta kravica avto. Nekateri premorejo celo dva. Je pa zdaj gotovo lažje kmetovati kot nekoč, saj so na voljo stroji, včasih pa je bilo treba vse narediti na roke. Nič čudnega torej, da danes marsikdo še narede ne zna več vzeti v roke.«

Anton Kos, Barje: »Čisti kmet se danes gotovo ne izplača biti več, kajti če moraš prodajati prek zadrage, nimaš kaj prida od tega. Večino ti drugi poberejo. Tukaj na našem koncu so nemara prav zato v glavnem le še polkmetje, medtem ko je pristnih kmetov le še zelo malo. Za kmetijstvo nasploh ni več pravih pogojev. Kar kmet prodaja, je poceni, kar pa mora kupiti, je pa prekleto drago. Krediti za kmete so pa sploh »štrik« za vrat.«

Ančka Žvokejš, Podolnica: »Mislim, da se danes ne izplača biti več kmet. Res je, da so na voljo stroji, ki jih včasih ni bilo, toda če preračunaš, koliko odsteješ za gorivo in popravila, kaj zlahka ugotoviš, da nisi veliko na boljšem. Tudi kmetijske pridelke ne plačajo več kaj prida. Vsaj mleko in meso. Zato živine sploh ne prodajamo, ampak jo raje kar doma pobijemo in pojemo.«

BRANKO VRHOVEC

Brane Piškur

Franciška Jankovec

Ančka Žvokejš

Anton Kos